

Hồi 66 - Tây Du Ký - Nguyên Tác : Ngô Thừa Ân

Chư thần lâm hoạn nạn Di Lạc trối yêu tinh

Khi ấy Tôn Hành Giả đang vân đến núi Võ dương tìm ông Chơn Vồ.

Nguyên trước vua nước Tịnh lạc có vợ là bà Thiện Thắng Hoàng Hậu, chiêm bao thấy nuốt mặt nhựt mà thọ thai, nghên mười bốn tháng mới sanh, nhằm ngày mồng ba tháng ba hồi giờ Ngọ, năm Giáp thân, nhằm năm đầu vua Đường Cao Tổ. Đến lớn mộ đạo đi tu, sau thành ông Chơn Vồ Bắc đế.

Khi Tôn Hành Giả tới cửa Thái hòa, gặp năm trăm ông Linh quan hỏi rằng:

- Ai đó?

Tôn Hành Giả nói:

- Ta là Tề thiên đại thánh Tôn ngô Không, xin vào ra mắt Đại đế .

Các Linh quan nghe nói, liền vào báo lại.

Chơn Vồ Bắc đế liền bước ra nghinh tiếp, Tôn Hành Giả bái và bạch rằng:

- Tôi đến đây xin cầu một việc .

Bắc đế hỏi:

- Chuyện chi?

Tôn Hành Giả thuật lại. Rồi bạch rằng:

- Bởi có ấy nên tôi cùng phương, phải đánh liều đến thỉnh Đế quân trợ lực .

Bắc đế nói:

- Khi trước ta vùng chỉ trấu tại Bắc phương, trừ yêu trị quái. Sau lại vùng chỉ đem năm vị Lôi thần qua đánh yêu bên Tây Bắc cũng đã xong rồi. Nay về núi Võ dương dưỡng tánh, vì yêu ma đã hết rồi. Nay không có chiếu chỉ mà cầm binh đi, e phạm thiên luật. Bằng không, lại mất lòng anh em! Song nghĩ lại yêu quái cõi Tây cũng không lấy làm hại, vì đường non núi chẳng có ai đi, nên Thượng Đế không sai đánh. Vậy thì tướng rùa, tướng rắn, và năm vị Long thần, trợ chiến bắt yêu mà cứu sư phụ .

Tôn Hành Giả tạ ơn rồi đi với bảy tướng tới động khiêu chiến.

Nói về Huỳnh Mi nghe báo, bàn rằng:

- Hôm qua đến nay Hành Giả đi mất, không biết viện binh ở đâu, mà lại dám đến đây khiêu chiêns!

Nói rồi cầm đoản côn dẫn bảy yêu ra động hỏi rằng:

- Chúng bay là Long Thần ở đâu dám đến đây nạp mạng?

Bảy tướng đồng nạt lớn rằng:

- Chúng ta ở cung Thái hòa là ngũ vị Long thần, và Qui, Xà nhị tướng. Nay vì Đại Thánh đến viện binh, nên Đảng Ma thiên tôn sai chúng ta bắt người về nạp. Như người dưng các sãi và Chư thần thì thôi, nếu nghịch mạng thì ta phân thân và đốt động .

Huỳnh Mi nổi giận hét lớn rằng:

- Chúng bay là đầu thú mình người, tài chi mà nói giỏi?

Nói rồi liền đánh một cò. Năm vị Long Thần hiện nguyên hình ở trên vớ xuống. Còn Quý, Xà nhị tướng và Tôn Hành Giả áp đánh Huỳnh Mi đánh hơn mấy mươi hiệp Huỳnh Mi lấy túi vải sau lưng.

Tôn Hành Giả nói lớn rằng:

- Các ông phải đề phòng, cái túi ấy dữ lắm!

Và nói và nhảy thót lên mây.

Còn Quý, Xà nhị tướng không rõ vật chi, Huỳnh Mi quăng túi ấy lên cao thâu hết năm rống và tướng rùa tướng rắn đem về động bắt ra trói lại, quăng xuống hầm đầy nắp như Chư thần.

Còn Tôn Hành Giả tức mình, ngồi gục đầu trên chót núi xảy nghe có tiếng kêu rằng:

- Đại Thánh đừng ngủ, hãy lo phương thế mà cứu thầy, nếu để trễ chắc bị yêu ăn thịt .

Tôn Hành Giả mở con mắt ngược mặt ngó lên, thấy Trĩ Nhựt công tào, nổi giận nạt lớn rằng:

- Ngươi là thần vật, hôm nay đi đâu, không trình diện. Nay lại dọa ta giựt mình?

Công tào bái và thưa rằng:

- Tôi vưng lĩnh Bồ Tát theo phò hộ Đường Tăng, nên không dám bỏ mà đi hầu Đại thánh. Hai bữa rày thất vắng tin, trong lòng nghi ngại. Nay thấy Huỳnh Mi bắt Rồng và Qui Xà nhị tướng mới hay Đại Thánh đi thỉnh binh, nên tôi tìm Đại Thánh xin rón sức cứu thầy, chẳng nên ngã lòng thôi chí .

Tôn Hành Giả lau nước mắt nói rằng:

- Ta bây giờ hết thế lên trời, không phương xuống đất. Hồ mặt đi tìm Bồ tát, ngã lòng ra mắt Như Lai, Bảy tướng của ông Chơn Võ bị bắt rồi, biết đi cầu ai nữa?

Công Tào nói:

- Xin Đại Thánh an lòng, tôi còn biết một chỗ nữa, thuộc về Nam thiên bộ châu, tại huyện Hu Di, gần núi Hu Di, có Biên Thành, bây giờ gọi là Tứ Châu, có một vị Đại Thánh quốc sư vương bồ tát; thần thông thiết cao cường. Người lại có một học trò gọi là Tiểu Trương thái tử, và bốn vị thần tướng, năm trước bắt con quái là Thủy mẫu nương nương. Nếu thỉnh đặng chắc là thắng trận .

Tôn Hành Giả mừng rằng:

- Vậy thì người về báo hộ thầy, đặng Lão Tôn đi viện .

Nói rồi đặng vân qua huyện Hi Di, vào Biên Thành, mới tới cửa chùa, thấy phong cảnh xinh lắm. Chẳng ngờ Quốc Sư vương bồ tát đã biết trước nên đã sai Tiểu Trương thái tử ra ngoài nghinh tiếp.

Tôn Hành Giả vào làm lễ, thuật chuyện lại rồi bạch:

- Đệ tử viện đã cùng phương mới đến cầu bồ tát. Xin ra sức cả dụng phép thần thông, bắt con yêu này cũng như trị con Thủy mẫu, song bắt con Thủy mẫu bắt quá là cứu dân, chớ bắt con yêu này cứu thầy tôi đi thỉnh kinh, thì công đức càng lớn hơn nữa .

Quốc Sư vương bồ tát nói:

- Chuyện này là việc Phật, lẽ nào ta chẳng chịu đi, song tháng này là đầu mùa hè, nước sông Hoài vương nhảy, mà Thủy mẫu nó có hơi nước dung thì mạnh lắm. Vả lại mới bắt nó mà giam cầm, e tánh chưa định, nếu thoát ra thì làm dữ mười phần; nếu ta mắc đi đánh Huỳnh Mi thì tướng nào trịặng Thủy mẫu? Nay ta sai học trò và bốn tướng đi trợ chiến thì hay hơn .

Tôn Hành Giả tạ ơn, đi với Tiểu Trương thái tử và bốn tướng.

Khi đến núi Tiểu tây thiên, Tiểu Trương thái tử cầm thương, bốn tướng cầm song kiếm, Tôn Hành Giả dắt tới chùa Tiểu lôi âm đứng ngoài khiêu chiến.

Tiểu yêu vào báo lại. Huỳnh Mi dẫn binh quỷ ra chùa hét lớn rằng:

- Con khi kia, ngươi viện ai đó nữa?

Tiểu Trương thái tử hét lớn rằng:

- Ta là Đệ tử Đại Thánh quốc vương bồ tát, dẫn bốn tướng đi bắt ngươi .

Huỳnh Mi cười rằng:

- Ngươi là trẻ nhỏ thơ ngây, có tài bắt Thủy quái sông Hoài là con sứa. Khéo nghe lời Tôn Hành Giả, lặn lội tới mà nạp mình .

Tiểu Trương thái tử nổi giận, liền thích một thương Huỳnh Mi đưa đoản côn ra đỡ.

Bốn tướng và Tôn Hành Giả xông vào trợ chiến, Huỳnh Mi đánh một hồi, rồi cũng lấy túi nghề ra nữa!

Tôn Hành Giả nói:

- Các ông giữ mình kéo nó thâu vào túi!

Vừa nói vừa nhảy nai.

Huỳnh Mi cũng quăng túi lên thâu Tiểu Trương thái tử và bốn tướng đem về trời lại bỏ xuống hầm, đập nắp lại cứng ngắt.

Còn Tôn Hành Giả không vong nhảy trước, đứng trên chót núi khóc rờn.

Xảy thấy một vị đăng vân từ bên hướng Tây Nam bay qua, kêu và hỏi rằng:

- Tôn Ngộ Không có biết ta chăng?

Vừa nói vừa cười tích toát.

Tôn Hành Giả thấy ông ấy thì biết là Phật Di Lạc, vì mặt quá nên dễ nhìn.

Tôn Hành Giả liền bái và hỏi rằng:

- Chẳng hay Phật Tổ đi đâu?

Di Lạc cười rằng:

- Ta vì chuyện Tiểu lôi âm nên đến đây trị nó .

Tôn Hành Giả tạ ơn rồi bạch rằng:

- Tôi cảm ơn Phật Tổ có lòng thương. Vậy xin cải nghĩa căn cước con quái ấy ở đâu, nó có cái túi gì mà thần thông như vậy .

Phật Tổ nói:

- Nó là Huỳnh Mi đồng tử ở giữ thành tại đền ta, hơn hôm mồng ba tháng ba ta đi phò hội tại đền ông Ngươn Thi, để nó ở nhà giữ cung, nó mới lấy bữa bói của ta nó

trốn xuống đây, giả Phật mà thành tinh. Còn cái túi ấy tên túi Hậu thiên, tục kêu là Tổ nhờn, còn cái roi ấy là cái dùi đánh khánh

Khi ấy Tôn Hành Giả nghe tỏ đầu đuôi rồi nói lớn rằng:

- Cái ông hòa thượng hay cười này, thiệt tệ quá! Sao ông thả gia đồng làm yêu lại bảo nó giả Phật mà hại tôi gần chết. Chắc phải mắc tội trị nhà chẳng nghiêm trang .

Di Lạc cười rằng:

- Một là tại ta hơi hồng, hai là thầy trò người số còn mắc nạn, nên nhiều loài đi xuống đón đường; không phải một đứa gia đồng ta mà trách. Nay Đường Tăng bị nạn này đã mãn hạn, nên ta xuống bắt nó về .

Tôn Hành Giả nói:

- Huỳnh Mi là con quái dữ, thần thông chẳng phải tầm thường, ông đi tay không làm sao mà bắt được nó?

Di Lạc cười rằng:

- Ta ở đây hóa cái am nhỏ, giả đồ kẻ trông dưa, biến ra trái dưa còn sống hết thầy. Người vào khiêu chiến trá bại dụ nó ra ruộng dưa này, người sẽ biến trái dưa chín lộn theo đám dưa đó. Ta biết tánh nó hảo dưa gan lắm, làm sao nó thấy cũng thèm. Ta sẽ cho nó ăn trái dưa chín, thì người vô bụng mặc sức tung hoành. Đợi ta lấy cái túi rồi, sẽ bắt nó về cho rảnh .

Tôn Hành Giả nói:

- Kế ấy hay lắm, song lại e nó không theo đuổi, thì mới tính làm sau?

Di Lạc cười rằng:

- Người sẽ tay ra đây .

Tôn Hành Giả y lời.

Di Lạc lấy ngón tay trở họa phù trong bàn tay Hành Giả.

Tôn Hành Giả xách thiết băng đến cửa động khiêu chiến rằng:

- Huỳnh Mi ra đánh với Tôn gia gia cho mau .

Huỳnh Mi nghe tiểu yêu vào báo liền lướt ra cửa động hỏi rằng:

- Tôn Ngộ Không chuyển này trốn không khỏi nữa .

Tôn Hành Giả mắng rằng:

- Ta phen này quyết sống thác với người, chẳng hề chạy nữa

Huỳnh Mi nói:

- Ta cũng bắt người cho rồi, coi còn ai đi viện nữa .

Hai người hỗn chiến với nhau Huỳnh Mi thấy bộ tay Hành Giả, càng muốn đánh hoài.

Hành Giả trá bại.

Huỳnh Mi không quăng túi Hậu thiên, cứ theo đuổi mãi.

Vừa tới đám dưa gan, Tôn Hành Giả biến làm trái dưa chín. Huỳnh Mi ngó cùng bốn phía không biết Tôn Hành Giả trốn ngõ nào. Liền bước tới trước thấy đám dưa, Huỳnh Mi hỏi lớn rằng:

- Ai trồng dưa đó?

Ông già trong lều cỏ, bước ra thưa rằng:

- Đại vương ôi! Dưa ấy của tôi trồng .

Huỳnh Mi nói:

- Có trái nào chín, hái cho ta ăn giải khát tức thì .

Ông già ấy hái trái dưa chín đem dâng. Huỳnh mới đưa vào miệng, trái dưa ấy đã chạy tuốt vào bụng!

Tôn Hành Giả hiện nguyên hình, múa tay dậm căng, đánh quờn trong bụng Huỳnh Mi! Huỳnh Mi đau thấu tim phổi, ôm bụng lăn lộn trong đám dưa, hại đám dưa nát hết. Vừa khóc vừa rên rằng:

- Thôi thôi, xin ai cứu tôi làm phước!

Khi ấy Di Lạc hiện hình cười ngất nói rằng:

- Người còn nhớ ta chăng?

Huỳnh Mi ngó thấy hết hồn, và lạy và năn nỉ rằng:

- Xin chủ tha tội tôi làm phước?

Di Lạc liền mở cái túi, và lấy cây đoản côn. Rồi nói rằng:

- Ngộ Không vị tình ta tha nó làm phước .

Tôn Hành Giả chưa hết giận, vừa đá vừa đấm không biết mấy thoi.

Huỳnh Mi lăn lộn một hồi nữa. Di Lạc nói:

- Thôi thôi bấy nhiêu cũng đủ rồi, Ngộ Không tha nó cho rảnh!

Tôn Hành Giả nói:

- Thôi, hả miệng cho lớn đặng Lão Tôn nhảy ra .

Huỳnh Mi y lời hả miệng.

Tôn Hành Giả hóa bồ hong bay ra, hiện nguyên hình mới giờ thiết bãng.

Di Lạc đã thu Huỳnh Mi vào túi rồi, Tôn Hành Giả khi mới nhảy ra, thì thấy Huỳnh Mi đã khác tướng, thiết là đồng tử chơn mày vàng.

Còn Di Lạc giắt túi trong lưng hỏi rằng:

- Kim nao ở đâu?

Huỳnh Mi ở trong túi và rên và bạch rằng:

- Tôn ngộ Không đập bể rồi .

Di Lạc cười rằng:

- Ngộ Không người dắt ta đi kiếm miếng chạp chỏa?

Tôn Hành Giả y lời vào trước, thấy cửa động bể rồi.

Di Lạc lấy cây đoản côn đập một cái, cửa động bể ra.

Tôn Hành Giả vào chùa đập bầy yêu con chết hết. Rồi đem miếng kim nao dâng cho Di Lạc.

Di Lạc thổi một hơi, niệm ít câu chú. Kim nao lành lại như còn nguyên. Rồi từ giã lui về miền Cực lạc.

Khi ấy Tôn Hành Giả mở thầy và Sa Tăng, Bát Giới xuống. Ra phía sau giờ nắp đá đem Chư thần ra khỏi hầm và mở dây hết thầy, các ông ấy hồ thẹn vô cùng.

Tam Tạng lạy tạ ơn.

Tôn Hành Giả đưa Chư thần, ở đâu về đó.

Thầy trò ăn uống no nê, nghỉ khỏe nửa ngày, rồi nôi lửa đốt lâu đài cháy rụi.

Thầy trò đồng đi thẳng Tây Phương.

Ấy là:

Hết quỷ hết ma rồi tới Phật,

Có tai có nạn mới là thành.

Hết Hồi 66 - Tây Du Ký - Ngô Thừa Ân

Xem Hồi 67